

LA VIDA AL MARGE

TEATRE CRÍTICA

Ximo Montañés
CASTELLÓ

Instruccions per a no tenir por si ve la Pastora

PARANIMF DE LA UNIVERSITAT JAUME I

► **Creació i interpretació:** Laia Porcar i Núria Vizcarro. **Text:** Núria Vizcarro.
Direcció: Joan M. Albinyana. **Espai sonor i escenografia:** Joan M. Albinyana. **Diseeny gràfic i audiovisual:** Marta Negre.
Producció: La Ravalera.

Si la nostra cultura haguera traspasat fronteres com han fet aquelles que s'han imposat amb mitjans poderosos, hauríem exportat, sens dubte, un personatge com el de la Pastora. S'haurien fet mil versions mitjançant cançons, pel·lícules, novel·les, còmics o obres de teatre. Perquè el personatge de Teresa, Teresot, Florencio Pla ho té tot per convertir-se en eixa mena de personatges amb tantes cares que són irresistibles per a la literatura escrita, o la narració dramàtica.

El que ha fet La Ravalera amb Teresa/Florencio, La Pastora, és pura delícia teatral. Fidels al seu estil narratiu, fan, amb aparent senzillesa, un exercici complicat: per una

banda, donar a conèixer el personatge real de La Pastora, aquella dona nascuda home o home nascut dona, que en les terres de Benifassà i Els Ports es convertí en llegenda. L'infant rebutjat, la pastora d'ovelles, maqui, milicià traïdor, fugitiu, eremita, presoner, mite provocat per fer por als infants, totes les vessants del protagonista d'una vida tan poc plana que mereix ser contada. Per l'altra banda, elaboren un discurs emocional sobre la por, les pors personals o la vida dels marginals, d'aquells abocats a lluitar per sobreviure, i al mateix temps, ens demostren la importància de la transmissió oral per no perdre la memòria d'un poble.

La complexitat de les premisses es resol amb la fluïdesa habitual de La Ravalera. Eixa manera que tenen de filar el text que els permet entrar i eixir de la història, ser alhora personatge i narradores, saltar del pur relat a la reflexió en veu alta, activar l'imaginari personal de l'espectador amb un discurs poètic, senzill i elaborat al temps. Una peça imprescindible de teatre pròxim per aquells que comparteixen referents però amb voluntat universal per tota mena de públics, mentre es reivindica l'exemple d'un supervivent, la vida d'aquelles persones al marge dels grans titulars de la història.